

at faae en Bestemmelse i den Retning, at man skulde slippe med at betale 3 Mk. til Stempelpapir, og saa bliver der altsaa kun tilbage det Spørgsmaal, om man af Hensyn til Fæsterne skal give en Lovbestemmelse, der gjør det utvivlsomt, at der ikke skal betales $\frac{1}{2}$ Procents Afgift. Istedet $\frac{1}{2}$ Procents-Afgiften skal der imidlertid efter Loven af 4de Juli 1850 betales den ved Fæsteforandringer i § 6 af Forordningen af 8de Febr. 1810 bestemte Afgift, det er som bekendt 1 Rd. pr. Tønde Hartkorn af hvert Sted over 4 Skpr. Hartkorn. Det er altsaa Differencen imellem disse to Afgifter, hvorom der her er Spørgsmaal. Jeg skal imidlertid henlede Opmærksomheden paa, at der er noget Uheldigt i ved en ny Lovbestemmelse at henvise til Afgiften efter Forordningen af 8de Februar 1810 § 6, da en senere Lov, nemlig Loven af 19de Februar 1861 om en Forandring i Arveafgifterne, i sin § 4 har hævet denne Afgift; det vilde unægtelig see noget uheldigt ud, om man nu bestemte, at der skulde erlægges en Afgift efter en vis tidligere Lovbestemmelse, som er hævet for det Tilfælde, for hvilket den nærmest var forestreven. Naar jeg skal tillade mig at udtale min Mening, uden at jeg imidlertid vil lægge nogen særlig Vægt derpaa, saa er det den, at det vel for tjener en omhyggelig Overveielse, om der under de nuværende finansielle Forhold er tilstrækkelig Høie til at gjøre de finansielle Offre fra Statskassens Side, hvorom der her er Spørgsmaal.

R. Pedersen: Jeg kan ikke være enig med den ærede sidste Taler i, at der her kan være Spørgsmaal om at bringe noget finansielt Offer. Jeg mener, at der her kun kan være Spørgsmaal om at ubfinde, om Statskassen har beregnet sig Mere af Fæsterne, end det er Lovens Mening, og, forsaavidt man maatte komme til det bekræftende Resultat, da at tilbagebetale det formeget Erlagte og eftergive det, forsaavidt det ikke allerede er erlagt. Jeg kan i saa Henseende henvise til en anden Forsamling, hvor der var Spørgsmaal om en Tilbagebetaling, og hvor der ikke var Tale om at bringe noget finansielt Offer. Mig har det glædet, at Lovforslaget er fremkommet, og især

have Udtalelserne fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) tilfredsstilliget mig, da de fuldstændig stemme med min Opfattelse af den paagældende Lov, da den blev given. Jeg skal ikke nægte, at da jeg saae det Resultat, man kom til, da Loven endelig skulde bruges, med Hensyn til de Udgifter, der skulde paalægges de forskjellige Brugere, var dette mig noget overraskende. Hvad Stempelpapirafgiften angaaer, skal jeg efter de derom faldne Udtalelser ikke opholde mig videre ved den; jeg kunde have ønsket, at Lovforslaget var gaaet noget videre og havde omtalt den Maade, hvorpaa Tilbagebetalingen skulde stee, thi jeg veed ikke, om Stempelpapirgebyrerne i deres Høielhed ikke ere blevne erlagte efter de høiere Sætser, men ialfald er det mig bekendt, at en overordentlig Mængde Skjøder ere betalte derefter. Det er ganske naturligt, at, hvis man skulde blive enig om en Lov, der gif over til, hvad jeg antager er rigtigt, tre Marks Papir, der da maa stee Tilbagebetaling til dem, der have erlagt et høiere Gebyr. — Jeg skal dernæst omtale en anden Bestemmelse, som jeg kunde ønske føiet til Loven. I § 4 af Loven af 24de April 1860 hedder det, at saalænge Fæsteren eller hans Enke i ugift Stand forbliver i Besiddelse af Stedet, skal der ikke svares mere end saa og saa Meget af den Afgift, der tidligere har paahvilet Eiendommen; men saa tilføies der, at forsaavidt de ville paatage sig den hele Forrentning af Kjøbesummen og Udrebelsen af den fulde Canon strax, skal den Medsættelse kunne finde Sted, som er bestemt i Finansministeriets Bekendtgørelse af 1ste November 1852. Nu er det mig bekendt — jeg kan sige det, thi jeg har selv været med at deeltage i slike Sagers Afgjørelse og har ikke fundet det rigtigt —, at, hvor der nu efter denne Lovbestemmelse er paalagt en høiere Canon, end Fæsteafgiften tidligere har været, der er ikke blevet fraregnet nogen Godtgjørelse, uagtet man havde paataget sig at udrede den fulde Canon strax. Vedkommende Fæster har derved paadraget sig en langt større Udgift, end Lovens Mening var. Blot for at nærne et Exempel, skal jeg oplyse, at en Eiendom, der bestod af 8 Tdr. Hartkorn, og tidligere havde staaet for en Afgift af 16 Tdr. Byg aarlig,